

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 94/19/EF

af 30. maj 1994

om indskudsgarantiordninger

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, første og tredje punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I overensstemmelse med de i traktaten fastsatte mål bør der tilstræbes en harmonisk udvikling af kreditinstitutters virksomhed i hele Fællesskabet gennem ophævelse af enhver begrænsning af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at stabiliteten i banksystemet og beskyttelsen af opsparerne styrkes;

samtidig med ophævelsen af begrænsningerne af kreditinstitutternes virksomhed bør der tages højde for den situation, der kan opstå, hvis indskud i et kreditinstitut, som har filialer i andre medlemsstater, bliver indisponible; det er nødvendigt, at der sikres et harmoniseret minimumsniveau for beskyttelse af indskud, uanset hvor i Fællesskabet indskuddet er foretaget; en sådan beskyttelse af indskud er lige så vigtig for gennemførelsen af et fælles marked på bankområdet som tilsynsreglerne;

i tilfælde af lukning af et insolvent kreditinstitut bør indskydere i filialer, som er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor kreditinstituttet har sit hjemsted, beskyttes af samme garantiordning som kreditinstituttets øvrige indskydere;

kreditinstitutternes omkostninger i forbindelse med deltagelse i en garantiordning står ikke mål med de omkostninger, som ville blive resultatet af en massiv hævning af bankindskud ikke alene i et kriseramte institut, men også i sunde institutter, fordi indskyderne vil miste tilliden til banksystemets soliditet;

medlemsstaternes opfølgning af Kommissionens henstilling 87/63/EØF af 22. december 1986 om indførelse af indskudsgarantiordninger i Fællesskabet ⁽⁴⁾ har ikke helt givet det ønskede resultat; denne situation kan vise sig at være til skade for det indre marked;

Rådets andet direktiv 89/646/EØF af 15. december 1989 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og om ændring af direktiv 77/780/EØF ⁽⁵⁾ fastsætter regler om en enkelt tilladelse til kreditinstitutter samt tilsyn med disse foretagter af hjemlandets myndigheder; disse regler trådte i kraft den 1. januar 1993;

en filial behøver ikke længere tilladelse i et værtsland, fordi den enkelte tilladelse gælder i hele Fællesskabet, og det er de kompetente myndigheder i hjemlandet, der fører tilsyn med filialens solvens; dette forhold taler for, at alle et kreditinstituts filialer i Fællesskabet skal være omfattet af en enkelt garantiordning; en sådan ordning må nødvendigvis være den, der gælder for den pågældende kategori af kreditinstitutter i vedkommende kreditinstituts hjemland, på grund af den forbindelse, der er mellem tilsynet med en filials solvens og filialens medlemskab af en indskudsgarantiordning;

harmoniseringen bør begrænses til hovedelementerne i indskudsgarantiordningerne og bør sikre, at der inden for en meget kort frist kan ske udbetaling under garantien, beregnet efter et harmoniseret minimumsniveau;

indskudsgarantiordningerne bør træde i funktion, så snart indskuddene bliver indisponible;

det er hensigtsmæssigt at udelukke indskud, som kreditinstitutter foretager på egne vegne og for egen regning, fra dækning; dette bør ikke have nogen indflydelse på den ret, som garantiordningen har til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at redde et kreditinstitut, der er i vanskeligheder;

en harmonisering af indskudsgarantiordningerne i Fællesskabet anfægter ikke i sig selv eksistensen af allerede fungerende ordninger, som tager sigte på at beskytte kreditinstitutterne ved navnlig at garantere deres solvens

⁽¹⁾ EFT nr. C 163 af 30. 6. 1992, s. 6 og EFT nr. C 178 af 30. 6. 1993, s. 14.

⁽²⁾ EFT nr. C 332 af 16. 12. 1992, s. 13.

⁽³⁾ EFT nr. C 115 af 26. 4. 1993, s. 96 og Europa-Parlamentets afgørelse af 9. marts 1994 (EFT nr. C 91 af 28. 3. 1994).

⁽⁴⁾ EFT nr. L 33 af 4. 2. 1987, s. 16.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 386 af 30. 12. 1989, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/30/EØF (EFT nr. L 110 af 28. 4. 1992, s. 52).

og likviditet for at undgå, at indskud i de pågældende institutter, herunder i filialer, som de har etableret i en anden medlemsstat, bliver indisponible; disse alternative ordninger, som sigter mod en anden form for beskyttelse, kan, på visse betingelser, af de kompetente myndigheder anses for at opfylde dette direktivs mål; det vil være de kompetente myndigheders opgave at kontrollere, at disse betingelser overholdes;

i adskillige medlemsstater findes indskudsgarantiordninger, som henhører under brancheorganisationer, og i andre medlemsstater anvendes ordninger, som er indført og reguleret ved lov, og endelig er visse ordninger — skønt indført ved aftale — delvis lovreguleret; denne forskellighed i ordningernes status giver kun anledning til problemer med hensyn til obligatorisk medlemskab af ordningerne eller udelukkelse herfra; der bør derfor fastsættes regler, som begrænser ordningernes beføjelser på dette område;

opretholdelsen i Fællesskabet af ordninger, som tilbyder en indskudsgaranti, der overstiger det harmoniserede minimum, kan resultere i, at der inden for samme territorium anvendes forskellige garantisatser, og at der skabes ulige konkurrencevilkår for henholdsvis nationale kreditinstitutter og filialer af kreditinstitutter med hjemsted i andre medlemsstater; for at afhjælpe disse ulemper bør filialer have tilladelse til at tilslutte sig værtslandets garantiordninger, således at de kan tilbyde indskyderne samme grad af sikkerhed som garantiordningerne i de lande, hvor filialerne er beliggende; Kommissionen bør efter en årrække aflægge rapport om, hvor mange filialer der har benyttet sig af denne mulighed, og om eventuelle vanskeligheder, som de eller garantiordningerne måtte have haft med at gennemføre disse bestemmelser; det er ikke udelukket, at hjemlandsordninger selv kan yde denne supplerende dækning på de betingelser, som er fastsat i ordningerne;

der kan forekomme markedsforstyrrelser som følge af, at filialer af kreditinstitutter tilbyder højere dækning end kreditinstitutter, der har fået tilladelse i værtslandet; størrelsen og rækkevidden af den dækning, som garantiordningerne tilbyder, bør ikke bruges som konkurrencemiddel; det er derfor nødvendigt, i hvert fald i begyndelsen, at bestemme, at størrelsen og rækkevidden af den dækning, som en ordning i hjemlandet tilbyder indskydere i filialer i en anden medlemsstat, ikke må overstige størrelsen og rækkevidden af den dækning, som den tilsvarende ordning i værtslandet tilbyder; efter en årrække bør man se på eventuelle markedsforstyrrelser på grundlag af den indhøstede erfaring og udviklingen i banksektoren;

ifølge direktivet skal alle kreditinstitutter i princippet tilsluttes en indskudsgarantiordning; de direktiver, der gælder for adgang for kreditinstitutter med hjemsted i tredjelande, herunder især Rådets første direktiv (77/780/EØF) af 12. december 1977 om samordning af

lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁽¹⁾, giver medlemsstaterne mulighed for at bestemme, om og i givet fald på hvilke betingelser filialer af sådanne kreditinstitutter skal have adgang til at drive virksomhed på deres område; disse filialer er ikke omfattet af den fri udveksling af tjenesteydelser efter traktatens artikel 59, stk. 2, og heller ikke af etableringsfriheden i andre medlemsstater end den, hvor de er etableret; en medlemsstat, der åbner adgang for sådanne filialer, bør følgelig kunne bestemme, hvorledes dette direktivs principper skal finde anvendelse på de pågældende filialer på en måde, der er i overensstemmelse med artikel 9, stk. 1, i direktiv 77/780/EØF, og med behovet for at beskytte indskyderne og bevare det finansielle systems integritet; det er af afgørende betydning, at indskydere i sådanne filialer har fuldt kendskab til de garantiordninger, der gælder for dem;

på den ene side bør den minimumsgaranti, der skal fastsættes i dette direktiv, ikke bevirke, at for stor en del af indskuddene er ubeskyttede af hensyn til både forbrugerbeskyttelsen og finanssystemets stabilitet; på den anden side ville det ikke være hensigtsmæssigt at fastsætte et beskyttelsesniveau i hele Fællesskabet, der i visse tilfælde kunne tilskynde til en uforsvarlig ledelse af kreditinstitutterne; der bør tages hensyn til omkostningerne ved finansiering af ordningerne; det forekommer rimeligt at fastsætte den harmoniserede minimumsgaranti til 20 000 ECU; begrænsede overgangsordninger kan blive nødvendige for at give ordningerne tid til at kunne opfylde dette krav;

nogle medlemsstater sikrer indskyderne en større dækning af deres indskud end det harmoniserede minimumsniveau i henhold til dette direktiv; det ville ikke være rimeligt at kræve, at disse ordninger, som i visse tilfælde er blevet indført for nylig i henhold til henstilling 87/63/EØF, ændres på dette punkt;

finder en medlemsstat, at visse kategorier af indskud eller af indskydere, der udtrykkeligt er nævnt på en liste, ikke har brug for særlig beskyttelse, bør den kunne udelukke dem fra indskudsgarantiordningerne;

for at tilskynde indskyderne til at se nøje på kreditinstitutternes kvalitet udbetales indisponible indskud i visse medlemsstater ikke fuldt ud; denne praksis bør begrænses for så vidt angår indskud, der ligger under det harmoniserede minimumsniveau;

princippet om en harmoniseret minimumsdækning pr. indskyder og ikke pr. indskud er lagt til grund; på denne baggrund bør der også tages hensyn til indskud foretaget af indskydere, der enten ikke er anført som kontoindehaver eller ikke er eneste indehaver; minimumsdækningen bør således komme hver enkelt identificerbar indskyder

⁽¹⁾ EFT nr. L 322 af 17. 12. 1977, s. 30. Direktivet er senest ændret ved direktiv 89/646/EØF (EFT nr. L 386 af 30. 12. 1989, s. 1).

til gode; dette bør dog ikke gælde for institutter for kollektiv investering, som er undergivet særlige beskyttelsesregler, der ikke gælder for ovennævnte indskud;

oplysningspligt over for indskyderne er et væsentligt element i beskyttelsen af disse og bør derfor også reguleres af et minimum af bindende bestemmelser; dog vil ureguleret anvendelse i reklameøjemed af henvisninger til en indskudsgarantiordnings størrelse og rækkevidde kunne påvirke banksystemets stabilitet eller indskydernes tillid; medlemsstaterne bør derfor fastsætte regler om begrænsning af sådanne henvisninger;

i særlige tilfælde, hvor der i visse medlemsstater ikke findes nogen indskudsgarantiordning for visse kategorier af kreditinstitutter, som kun modtager indskud i ubetydeligt omfang, kan det undertiden være længere at indføre en sådan ordning end den tid, der er fastsat til at omsætte direktivet til national lov; i disse tilfælde kan en midlertidig undtagelse fra kravet om at være tilsluttet en indskudsgarantiordning være berettiget; hvis de pågældende kreditinstitutter driver virksomhed i udlandet, vil medlemsstaterne dog have ret til at kræve, at de tilslutter sig en af medlemsstaterne indført garantiordning;

det er ikke absolut nødvendigt i dette direktiv at harmonisere metoderne for finansiering af de ordninger, der garanterer indskuddene eller kreditinstitutterne selv, dels fordi udgifterne til finansiering af sådanne ordninger i princippet skal afholdes af kreditinstitutterne selv, dels fordi ordningernes finansielle kapacitet skal stå i forhold til garantiforpligtelserne; dette må dog ikke bringe stabiliteten i den pågældende medlemsstats banksystem i fare;

dette direktiv kan ikke forpligte medlemsstaterne eller disses kompetente myndigheder i forhold til indskyderne, når de har sørget for, at en eller flere ordninger, der garanterer indskuddene eller kreditinstitutterne selv, og som sikrer skadeløsholdelse eller beskyttelse af indskyderne på de i dette direktiv fastlagte betingelser, er blevet indført eller officielt anerkendt;

indskudsgaranti er et vigtigt element i gennemførelsen af det indre marked og et nødvendigt supplement til tilsynet med kreditinstitutter som følge af den solidaritet, som den skaber mellem alle institutter på et givet finansielt marked, dersom et af institutterne ikke kan indfri sine forpligtelser —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

1) *indskud*: Indestående beløb, der hidrører fra indlån eller fra mellemtransaktioner foretaget som led i

almindelige bankforretninger, og som skal tilbagebetales af et kreditinstitut på bestemte vilkår fastsat ved lov eller ved aftale, samt fordringer udstedt af kreditinstituttet i form af værdipapirer.

Aktier i britiske og irske »building societies«, bortset fra aktier af egenkapitallignende art, som er omfattet af artikel 2, betragtes som indskud.

Obligationer, der opfylder betingelserne i artikel 22, stk. 4, i Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) ⁽¹⁾, betragtes ikke som indskud.

Medlemsstaterne skal ved beregningen af indestående beløb anvende de regler og forskrifter for modregning og modkrav, der følger af de ved lov eller ved aftale fastsatte vilkår, der gælder for indskud.

- 2) *fælleskonto*: en konto, der er åbnet i to eller flere personers navn, eller som to eller flere personer har adgang til, således at en eller flere af de pågældende personer kan disponere over kontoen ved deres underskrift.
- 3) *indisponibelt indskud*: et indskud, som er forfaldet til udbetaling, men ikke er blevet udbetalt af et kreditinstitut på de ved lov eller ved aftale fastsatte vilkår, og hvis
  - i) de kompetente myndigheder har konstateret, at det berørte kreditinstitut efter deres opfattelse ikke for øjeblikket er i stand til at tilbagebetale indskuddet af årsager, der er direkte forbundet med dets finansielle situation, og ikke har umiddelbar udsigt til at blive i stand til det.

De kompetente myndigheder skal foretage denne konstatering hurtigst muligt og senest 21 dage efter, at det for første gang er blevet godtgjort over for dem, at et kreditinstitut ikke har tilbagebetalt et indskud, der er forfaldet til udbetaling

  - ii) eller en domstol af årsager, der er direkte forbundet med kreditinstituttets finansielle situation, har afsagt en kendelse, som indebærer, at indskydernes mulighed for at fremsætte krav over for instituttet suspenderes, hvis kendelsen afsiges, inden nævnte afgørelse er blevet truffet.
- 4) *kreditinstitut*: et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre mid-

⁽¹⁾ EFT nr. L 375 af 31. 12. 1985, s. 3. Direktivet er senest ændret ved direktiv 88/220/EØF (EFT nr. L 100 af 19. 4. 1988, s. 31).

ler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning.

- 5) *filial*: en afdeling, som retligt udgør en ikke-selvstændig del af et kreditinstitut, og som helt eller delvis foretager forretninger, der er forbundet med virksomhed som kreditinstitut; flere afdelinger, som i en og samme medlemsstat oprettes af et kreditinstitut med hjemsted i en anden medlemsstat, anses som én filial.

Artikel 2

Følgende anses ikke for indskud, der kan tilbagebetales via garantiordninger:

- indskud foretaget af andre kreditinstitutter på egne vegne og for egen regning, jf. dog artikel 8, stk. 3
- alle instrumenter, der ville falde ind under definitionen af »egenkapital« i artikel 2 i Rådets direktiv 89/299/EØF af 17. april 1989 om kreditinstitutters egenkapital ⁽¹⁾
- indskud, der stammer fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt straffedom for hvidvaskning af penge som defineret i artikel 1 i Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge ⁽²⁾.

Artikel 3

1. Hver medlemsstat sikrer, at der på dens område indføres en eller flere indskudsgarantiordninger, som bliver officielt anerkendt. Undtagen under de omstændigheder, der er nævnt i andet afsnit samt i stk. 4, må intet kreditinstitut, der har fået tilladelse i den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 3 i direktiv 77/780/EØF, tage imod indskud, medmindre det er medlem af en sådan ordning.

En medlemsstat kan dog fritage et kreditinstitut for kravet om at være tilsluttet en indskudsgarantiordning, hvis det pågældende institut er tilsluttet en ordning, der beskytter selve kreditinstituttet især ved at garantere dets likviditet og solvens, således at indskyderne derved sikres en beskyttelse, der mindst svarer til den, som en indskudsgarantiordning yder, og som efter de kompetente myndigheders opfattelse opfylder følgende betingelser:

- ordningen eksisterer og er officielt anerkendt på tidspunktet for dette direktivs vedtagelse
- ordningen har til formål at undgå, at indskud i kreditinstitutter, der er omfattet af ordningen, bliver indisponible, og den råder med henblik herpå over tilstrækkelige midler

⁽¹⁾ EFT nr. L 124 af 5. 5. 1989, s. 16. Direktivet er senest ændret ved direktiv 92/16/EØF (EFT nr. L 75 af 21. 3. 1992, s. 48).

⁽²⁾ EFT nr. L 166 af 28. 6. 1991, s. 77.

— ordningen består ikke af en garanti, der ydes et kreditinstitut af medlemsstaterne selv eller af deres lokale eller regionale myndigheder

— ifølge ordningen er indskyderne sikret oplysninger på de i artikel 9 fastlagte vilkår.

Medlemsstater, som gør brug af denne mulighed, underretter Kommissionen herom; de meddeler især garantiordningernes karakteristika, hvilke kreditinstitutter der er omfattet af ordningerne, samt eventuelle senere ændringer af de fremsatte oplysninger. Kommissionen underretter Det Rådgivende Udvalg for Banklovgivning herom.

2. Hvis et kreditinstitut undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler det som medlem af en indskudsgarantiordning, underrettes de kompetente myndigheder, der meddelte det tilladelse, og disse træffer i samarbejde med garantiordningen alle passende foranstaltninger, herunder pålæggelse af sanktioner, for at sikre, at kreditinstituttet opfylder sine forpligtelser.

3. Hvis disse foranstaltninger ikke fører til, at kreditinstituttet opfylder sine forpligtelser, kan garantiordningen, såfremt eksklusion af et medlem er tilladt ifølge national lovgivning, med de kompetente myndigheders udtrykkelige samtykke og med mindst tolv måneders varsel meddele, at det agter at ekskludere kreditinstituttet fra ordningen. Indskud, der foretages inden fristens udløb, vil fortsat være fuldt dækket af ordningen. Hvis kreditinstituttet ved fristens udløb ikke har opfyldt sine forpligtelser, kan garantiordningen, igen med de kompetente myndigheders udtrykkelige samtykke, gennemføre eksklusionen.

4. Hvis det er tilladt ifølge national lovgivning, og hvis de kompetente myndigheder, der meddelte tilladelsen, har givet deres udtrykkelige samtykke, kan et kreditinstitut, der er ekskluderet af en indskudsgarantiordning, fortsat tage imod indskud, såfremt det før eksklusionen har indført alternative garantiordninger, der sikrer indskyderne en beskyttelse af mindst samme størrelse og rækkevidde som den officielt anerkendte ordning.

5. Hvis et kreditinstitut, som foreslås ekskluderet i overensstemmelse med stk. 3, ikke er i stand til at indføre alternative ordninger, som opfylder betingelserne i stk. 4, inddrager de kompetente myndigheder, der meddelte tilladelsen, straks denne.

Artikel 4

1. Indskudsgarantiordninger, der indføres og officielt anerkendes i en medlemsstat i henhold til artikel 3, stk. 1, skal omfatte indskydere i filialer, som kreditinstitutter har oprettet i andre medlemsstater.

Indtil den 31. december 1999 må hverken størrelsen eller rækkevidden, inklusive procentsatsen, af den ydede dæk-

ning overstige den maksimale størrelse og den maksimale rækkevidde af den dækning, som tilbydes af den tilsvarende garantiordning på værtslandets område.

Inden denne dato skal Kommissionen udarbejde en rapport på grundlag af den indhøstede erfaring med anvendelsen af andet afsnit og skal vurdere behovet for at fortsætte disse arrangementer. Kommissionen skal i givet fald fremlægge et forslag til direktiv for Europa-Parlamentet og Rådet om en forlængelse af arrangementernes gyldighed.

2. Når størrelsen og/eller rækkevidden, inklusive procentsatsen, af den dækning, der tilbydes af garantiordningen i værtslandet, overstiger størrelsen og/eller rækkevidden af dækningen i den medlemsstat, hvor kreditinstituttet har fået meddelt tilladelse, påser værtslandet, at der på dets område findes en officielt anerkendt indskudsgarantiordning, som en filial kan tilslutte sig på frivilligt grundlag for at supplere den garanti, som indskyderne allerede har i kraft af filialens medlemskab af hjemlandets ordning.

Den ordning, som filialen tilslutter sig, skal dække den kategori af institutter, som filialen tilhører eller bedst kan henføres til i værtslandet.

3. Medlemsstaterne påser, at der fastsættes objektive og almindeligt anvendte betingelser, for filialers medlemskab af et værtslands ordning i henhold til stk. 2. En filial kan kun blive optaget, hvis den opfylder de relevante forpligtelser i forbindelse med medlemskab, herunder navnlig betaling af alle bidrag og andre afgifter. Medlemsstaterne skal ved gennemførelsen af dette stykke følge de ledende principper i bilag II.

4. Hvis en filial, der på frivilligt grundlag er blevet tilsluttet en garantiordning, jf. stk. 2, undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler den som medlem af indskudsgarantiordningen, underrettes de kompetente myndigheder, der meddelte tilladelsen, og de træffer i samarbejde med garantiordningen alle passende foranstaltninger for at sikre, at ovennævnte forpligtelser bliver opfyldt.

Hvis disse foranstaltninger ikke fører til, at filialen overholder ovennævnte forpligtelser, kan garantiordningen efter en passende frist på mindst tolv måneder og efter at have indhentet samtykke fra de kompetente myndigheder, der meddelte tilladelsen, ekskludere filialen. Indskud, der foretages inden datoen for eksklusionen, er fortsat dækket af den frivillige ordning, indtil de forfalder. Indskydere skal underrettes om, at den supplerende dækning er bortfaldet.

5. Kommissionen aflægger senest den 31. december 1999 rapport om, hvordan stk. 2, 3 og 4 fungerer, og foreslår eventuelt ændringer hertil.

Artikel 5

Indskud, der indestår på tidspunktet for inddragelse af tilladelsen til et kreditinstitut, der har fået meddelt tilladelse i henhold til artikel 3 i direktiv 77/780/EØF, dækkes fortsat af garantiordningen.

Artikel 6

1. Medlemsstaterne påser, at filialer, der er etableret af kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet, er omfattet af en dækning, der svarer til den, der er fastsat i dette direktiv.

I modsat fald kan medlemsstaterne fastsætte, at filialer, der er etableret af kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet, skal tilsluttes en på deres område eksisterende indskudsgarantiordning, jf. dog artikel 9, stk. 1, i direktiv 77/780/EØF.

2. Nuværende og potentielle indskydere i filialer, der er etableret af kreditinstitutter med hjemsted uden for Fællesskabet, skal af kreditinstituttet have alle relevante oplysninger om de garantiordninger, der dækker deres indskud.

3. De i stk. 2 nævnte oplysninger skal foreligge på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor filialen er etableret, på den måde, som den nationale lovgivning foreskriver, og skal være affattet klart og forståeligt.

Artikel 7

1. Indskudsgarantiordningerne sikrer, at en given indskyders samlede indskud er dækket op til 20 000 ECU, såfremt indskud bliver indisponible.

Indtil den 31. december 1999 kan medlemsstater, hvor indskud på tidspunktet for direktivets vedtagelse ikke er dækket op til 20 000 ECU, opretholde det maksimumsbeløb, som er fastsat i deres garantiordninger, idet dette beløb dog skal være på mindst 15 000 ECU.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at visse indskydere eller visse former for indskud udelukkes fra garantiordningen eller dækkes med et lavere beløb. En liste over disse udelukkelser findes i bilag I.

3. Denne artikel er ikke til hinder for videreførelse eller vedtagelse af bestemmelser, der indebærer en højere eller mere omfattende dækning af indskud. Indskudsgarantiordninger kan navnlig af sociale årsager dække visse former for indskud fuldstændigt.

4. Medlemsstaterne kan begrænse det i stk. 1 fastsatte eller det i stk. 3 omhandlede garantibeløb til en bestemt procentsats af indskuddene. Den garanterende procentsats skal dog udgøre mindst 90 % af de samlede indskud, indtil det garantibeløb, der skal udbetales, når op på det i stk. 1 fastsatte beløb.

5. Kommissionen tager med regelmæssige mellemrum og mindst hvert femte år det i stk. 1 anførte beløb op til fornyet gennemgang. Kommissionen forelægger i givet fald et forslag til direktiv for Europa-Parlamentet og Rådet for at tilpasse det i stk. 1 anførte beløb på baggrund af bl.a. udviklingen i banksektoren og den økonomiske og monetære situation i Fællesskabet. Den første gennemgang finder ikke sted før fem år efter afslutningen på den i artikel 7, stk. 1, andet afsnit, nævnte periode.

6. Medlemsstaterne sørger for, at indskyderens ret til godtgørelse indebærer, at indskyderen har klagemulighed mod indskudsgarantiordningen.

Artikel 8

1. De i artikel 7, stk. 1, 3 og 4, nævnte grænser finder anvendelse på de samlede indskud i et og samme kreditinstitut, uanset indskuddenes antal, valuta eller lokalisering inden for Fællesskabet.

2. For fælleskonti indgår den andel, der tilkommer hver enkelt indskyder, i beregningen af de i artikel 7, stk. 1, 3 og 4, fastsatte grænser.

Findes der ikke særlige bestemmelser herom, fordeles det på kontoen indestående beløb ligeligt mellem indskyderne.

Medlemsstaterne kan bestemme, at indskud på en konto, som to eller flere personer har adgang til som deltagere i et interessentskab, en sammenslutning eller en gruppering af tilsvarende art, som ikke har status som juridisk person, kan lægges sammen og behandles, som om de var foretaget af en enkelt indskyder, med henblik på beregningen af grænserne i artikel 7, stk. 1, 3 og 4.

3. Er indskyderen ikke ubetinget berettiget til de beløb, der står på kontoen, er det den person, der er ubetinget berettiget hertil, som skal dækkes af garantiordningen, forudsat at den pågældende person er blevet identificeret eller kan identificeres inden den dato, hvor de kompetente myndigheder foretager den i artikel 1, nr. 3), afsnit i), omhandlede konstatering, eller domstolen afsiger den i artikel 1, nr. 3), afsnit ii), omhandlede kendelse. Er flere personer ubetinget berettiget til de indestående beløb, indgår deres respektive andel i henhold til de ordninger, der gælder for forvaltningen af beløbene, i beregningen af de i artikel 7, stk. 1, 3 og 4, fastsatte grænser.

Dette stykke finder ikke anvendelse på institutter for kollektiv investering.

Artikel 9

1. Medlemsstaterne påser, at kreditinstitutterne giver nuværende og potentielle indskydere adgang til de fornødne oplysninger om, hvilken indskudsgarantiordning kreditinstituttet og dets filialer inden for Fællesskabet er tilsluttet, eller om, hvilke alternative ordninger der findes, jf. artikel 3, stk. 1, andet afsnit, eller artikel 3, stk. 4. Indskyderne skal underrettes om bestemmelserne i indskudsgarantiordningen, bl.a. dækningens størrelse og rækkevidde, eller om bestemmelserne i en eventuel alternativ ordning. Disse oplysninger skal affattes i et letforståeligt sprog.

På anmodning skal der ligeledes gives oplysninger om betingelserne for og formaliteterne i forbindelse med udbetaling af garantibeløbet.

2. De i stk. 1 omhandlede oplysninger skal affattes på den måde, som den nationale lovgivning foreskriver, på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor filialen er etableret.

3. Medlemsstaterne skal indføre regler, der begrænser anvendelse i reklameøjemed af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, for at undgå, at sådan anvendelse påvirker banksystemets stabilitet eller indskydernes tillid. Navnlig kan medlemsstaterne indskrænke den pågældende reklame til en konkret henvisning til den ordning, det pågældende kreditinstitut tilhører.

Artikel 10

1. Garantiordningerne skal være i stand til at opfylde behørigt efterprøvede krav fra indskyderne for så vidt angår indisponible indskud senest tre måneder efter den dato, hvor de kompetente myndigheder har foretaget den i artikel 1, nr. 3), afsnit i), omhandlede konstatering, eller domstolen har afsagt den i artikel 1, nr. 3), afsnit ii), omhandlede kendelse.

2. Under helt specielle omstændigheder kan garantiordningen i særlige tilfælde anmode de kompetente myndigheder om en forlængelse af tidsfristen. En sådan forlængelse må ikke overstige tre måneder. De kompetente myndigheder kan efter anmodning fra garantiordningen højst forlænge fristen yderligere to gange og i hvert enkelt tilfælde højst med tre måneder.

3. Garantiordningen kan ikke under henvisning til den i stk. 1 og 2 nævnte frist afslå at udbetale et garantibeløb til en indskyder, som ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få udbetalt garantibeløbet.

4. Oplysningerne om de vilkår og formaliteter, der skal opfyldes for at få udbetalt det i stk. 1 omhandlede garantibeløb, skal være udførlige og affattet på den måde, som den nationale lovgivning foreskriver, på det eller de officielle sprog i den medlemsstat, hvor det af garantien omfattede indskud befinder sig.

5. Uanset tidsfristen i stk. 1 og 2 kan udbetalinger under garantiordningen suspenderes, indtil der foreligger en domstolsafgørelse, hvis en indskyder eller en person, der er berettiget til eller har interesse i beløb, der står på en konto, er blevet sigtet for en lovovertrædelse som følge af eller i forbindelse med hvidvaskning af penge som defineret i artikel 1 i direktiv 91/308/EØF.

Artikel 11

Sker der udbetalinger i henhold til garantiordningen, har garantiordningen ret til at indtræde i indskyderens rettigheder i likvidationssager for et beløb, der svarer til udbetalingen, uden at dette i øvrigt berører de rettigheder, der måtte være tillagt ordningen i henhold til den nationale lovgivning.

Artikel 12

Uanset artikel 3 er de i Spanien eller Grækenland godkendte kreditinstitutter, som er nævnt i bilag III, undtaget fra kravet om at være tilsluttet en indskudsgarantiordning indtil den 31. december 1999.

Disse kreditinstitutter skal udtrykkeligt oplyse deres nuværende og potentielle indskydere om, at de ikke er medlem af nogen indskudsgarantiordning.

Hvis disse kreditinstitutter i denne periode etablerer eller har etableret en filial i en anden medlemsstat, kan denne medlemsstat kræve, at den pågældende filial tilslutter sig en indskudsgarantiordning på dens område på de i artikel 4, stk. 2, 3 og 4, fastsatte betingelser.

Artikel 13

Kommissionen skal på den fortegnelse over godkendte kreditinstitutter, som den opstiller i henhold til artikel 3, stk. 7, i direktiv 77/780/EØF, for hvert kreditinstitut angive instituttets status med hensyn til dette direktiv.

Artikel 14

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. juli 1995. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de vigtigste love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 15

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 16

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. maj 1994.

På Europa-Parlamentets vegne

E. KLEPSCH

Formand

På Rådets vegne

G. ROMEOS

Formand

BILAG I

Indskud, der kan udelukkes i henhold til artikel 7, stk. 2

1. Indskud fra finansieringsinstitutter, jf. artikel 1, stk. 6, i direktiv 89/646/EØF
2. Indskud fra forsikringselskaber
3. Indskud fra staten eller centraladministrationen
4. Indskud fra regionale, lokale og kommunale myndigheder
5. Indskud fra institutter for kollektiv investering
6. Indskud fra pensionsfonde og pensionskasser
7. Indskud fra direktører og andre medlemmer af et kreditinstituts ledelse, fra medlemmer, der er personligt hæftende selskabsdeltagere, fra indehavere af mindst 5 % af kreditinstituttets kapital, fra de personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af kreditinstituttets regnskaber, samt fra indskydere med lignende status i andre selskaber i samme koncern
8. Indskud fra nære pårørende og tredjemand, der handler på vegne af de i punkt 7 nævnte indskydere
9. Indskud fra andre selskaber i samme koncern
10. Indskud, der ikke er noteret på navn
11. Indskud, for hvilke indskyderen personligt har opnået en særlig forrentning eller andre finansielle fordele, som har bidraget til at forværre kreditinstituttets finansielle situation
12. Obligationer udstedt af kreditinstituttet og forpligtelser, der skyldes egne vekslers og omsætningsgælds-breve
13. Indskud i andre valutaer end
  - medlemsstaternes valuta
  - ecu.
14. Indskud fra selskaber, som er af en sådan størrelse, at de ikke har ret til at opstille en forkortet status, jf. artikel 11 i Rådets fjerde direktiv (78/660/EØF) af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11. Direktivet er senest ændret ved direktiv 90/605/EØF (EFT nr. L 317 af 16. 11. 1990, s. 60).

*BILAG II***Ledende principper**

Ansøger en filial om at blive tilsluttet værtslandets ordning for supplerende dækning, udarbejder værtslandets ordning bilateralt med hjemlandets ordning hensigtsmæssige regler og procedurer for udbetaling af erstatning til indskydere i den pågældende filial. Følgende principper gælder for såvel udarbejdelsen af disse procedurer som fastsættelsen af betingelserne for en sådan filials medlemskab (jf. artikel 4, stk. 2).

- a) værtslandets ordning har fortsat ubegrænset ret til at pålægge deltagende kreditinstitutter sine objektive og almindeligt anvendte regler; den skal kunne kræve meddelelse af relevante oplysninger og have ret til på enhver måde at kontrollere sådanne oplysninger hos hjemlandets kompetente myndigheder
- b) værtslandets ordning imødekommer krav om supplerende erstatning, når det af en erklæring fra hjemlandets kompetente myndigheder fremgår, at indskud er indisponible. Værtslandets ordning har fortsat ubegrænset ret til at efterpøve, om en indskyder er berettiget til beløbet, i overensstemmelse med ordningens egne normer og procedurer, før der udbetales supplerende erstatning
- c) hjemlandets og værtslandets ordninger skal arbejde tæt sammen for at sikre, at indskyderne får en hurtig og korrekt erstatning. De skal især nå til enighed om, hvorledes et modkrav, der kan give anledning til modregning under den ene eller den anden ordning, skal påvirke den erstatning, der udbetales til indskyderen under den enkelte ordning
- d) værtslandets ordning har ret til at pålægge filialer bidrag til supplerende dækning på et passende grundlag, idet der tages hensyn til den garanti, som hjemlandets ordning yder. For at lette opkrævningen af sådanne bidrag har værtslandets ordning ret til at antage, at dens ansvar under alle omstændigheder er begrænset til det beløb, hvormed den garanti, den yder, overstiger den garanti, hjemlandet yder, uanset om hjemlandet faktisk betaler erstatning for indskud, der indestår på værtslandets område.

BILAG III

Liste over de kreditinstitutter, der er nævnt i artikel 12

- a) Specialiserede kategorier af spanske kreditinstitutter, hvis retsstilling i øjeblikket er ved at blive reformeret, og som er godkendt som
- Entidades de Financiación o Factoring
  - Sociedades de Arrendamiento Financiero
  - Sociedades de Credito Hipotecario
- b) Følgende spanske offentlige kreditinstitutter:
- Banco de Credito Agricola, SA
  - Banco Hipotecario de España, SA
  - Banco de Credito Local, SA
- c) Følgende græske kooperative kreditinstitutter:
- Det kooperative kreditinstitut i Lamia
  - Det kooperative kreditinstitut i Ioannina
  - Det kooperative kreditinstitut i Xylocastron
- samt de af nedenstående kooperative kreditinstitutter af lignende art, der er godkendt eller ved at blive godkendt ved direktivets vedtagelse:
- Det kooperative kreditinstitut i Chania
  - Det kooperative kreditinstitut i Iraklion
  - Det kooperative kreditinstitut i Magnissia
  - Det kooperative kreditinstitut i Larissa
  - Det kooperative kreditinstitut i Patras
  - Det kooperative kreditinstitut i Thessaloniki.
-